

Ζούμε στην εποχή του φαίνεσθε και έχουμε απωλέσει το ΕΙΝΑΙ (π. Σπυρίδων Σκουτής, Υπεύθυνος Νεότητας και Αιρέσεων στην Ι. Μ. Λήμνου και Αγίου Ευστρατίου)

[/ Πεμπτουσία](#)

Και στην εκκλησιαστική και στην καθημερινή ζωή.

Όλα για να μας δει ο κόσμος, από την εξωτερική εμφάνιση μέχρι και τον προσποιητό λόγο.

Αυτό που λέει ο σοφός λαός μας «Από έξω κούκλα και από μέσα πανούκλα» και άλλη μια γαλλική ρήση ότι «Το εξωτερικό είναι η υπογραφή του εσωτερικού». Ο Καθένας βγάζει αυτό που έχει στην καρδιά του.

«Ναι Πάτερ μου ! έχετε δίκιο!, την ευχή σας» με το χαμόγελο της πωλήτριας και από πίσω ρίχνουμε μαχαιριές αλύπητα.

Πάμε στην Εκκλησία και αντί να μας ενδιαφέρουν αυτά που λέει ο παπάς και πως να τα κάνουμε ζωή μας ενδιαφέρει ο παπάς ως πρόσωπο για να έχουμε υλικό να κουτσομπολέψουμε στις γειτονιές.

Στην δουλειά θα κάνουμε το ίδιο όπως και στην οικογένεια. Η ενορία και τα

πρόσωπα των πιστών είναι μια κοινωνία όταν κάποιος κινείται άσχημα το ίδιο θα κάνει παντού είτε στην δουλειά είτε στο σπίτι.

Αυτό εμποδίζει κακώς βέβαια πολλά νέα παιδιά να πλησιάσουν την εκκλησία που λένε ότι «Η μάνα μου κάνει μεγάλους σταυρούς πατερ στην εκκλησία αλλά είναι ύαινα στο σπίτι». Αυτήν την υποκρισία δεν την αντέχει όχι μόνο ο νέος αλλά και ο ίδιος ο Χριστός. Τα «Ουαι» στους φαρισαίους είναι χαρακτηριστικά.

Αντί να δούμε την ενορία ως κοινωνία προσώπων εν Χριστώ στην πορεία της σωτηρίας, έχουμε καταστήσει να είμαστε νέο-ορθόδοξοι ειδωλολάτρες. Ενώ στην οικογένεια η αγάπη είναι απλά μια συναλλαγή προσδοκιών του καθενός ξεχωριστά εις βάρος του άλλου.

Και όλα αυτά διότι μας τρώει μια πνευματική νόσος. Εγωϊσμός!. Η χειρότερη μορφή δαιμονισμού είναι να μην θέλω να αλλάξω, να μην θέλω καν να ακούσω και έστω λιγάκι να προβληματιστώ. Δεν υπάρχει λόγος να έρχομαι στην εκκλησία αν δεν θέλω να αλλάξω. Διαφορετικά είναι σαν να παρακολουθεί μια θεατρική παράσταση με Βυζαντινό Φοκλορ και όχι τη θυσία του Θεού που έρχεται ο ίδιος προσωπικά για να ενωθεί με τον άνθρωπο, όχι σε μια ηθική ένωση, αλλά σε μια οντολογική ολοκλήρωση.

Τρέχουμε στην Εκκλησία αν μάθουμε ότι έχουμε καρκίνο στο σώμα, αλλά για τον καρκίνο της ψυχής ούτε λόγος. Το ότι έχω άσχημους λογισμούς, μνησικακίες, κακίες, δεν θέλω να μνημονεύσω ακόμα και κεκοιμημένους ή αδιαφορώ για τη σωτηρία της ψυχής δεν μας ενδιαφέρει.

Δόξα στον Μεγαλοδύναμο που υπάρχουν ψυχούλες που κάνουν υπακοή, θέλουν τον

Χριστό και ασκούνται στο σκάμμα της αγάπης μέσα στην Εκκλησία. Κοιτάνε πρακτικά να μεταμορφώσουν το ΕΙΝΑΙ μέσα από τη σχέση με τον Χριστό. Διψάνε να ακούνε Πατερικά και ευαγγελικά κηρύγματα για να τραφεί η ψυχούλα τους. Δεν βλέπουν την ώρα πότε να πάνε να εξομολογηθούν για να προχωρήσουν πνευματικά. Βλέπουν στον Ιερέα την Ιεροσύνη του Χριστού και όχι τον άνθρωπο που φοράει μαύρα και θέλει να μας αλλάξει τα πράγματα και να μας πει τα δικά του.

Ας φύγουμε αγαπητοί μου από το φαίνεσθε και ας πάμε στο βίωμα του Είναι . Όχι μόνο στην Εκκλησία αλλά και μέσα στην οικογένεια και μέσα στις σχέσεις μας. Να πετάξουμε τις μάσκες και τις κουκούλες τις κακίας και του συμφέροντος και επιτέλους μακριά από κάθε προσδοκία ας δώσουμε χώρο στην Αγάπη του Χριστού ώστε να θεραπεύσει τις πληγές μας.

Αν δεν αποκτήσουμε ορθόδοξο φρόνημα και ήθος όσα χρόνια και να είμαστε στην εκκλησία δεν θα καταλάβουμε τίποτα και οι ενορίες θα μεταβληθούν σε Μουσεία με τον Παπά να κάνει τον Εκκλησιαστικό Υπάλληλο.

Οπότε πρέπει να πάρουμε αποφάσεις απέναντι στο Χριστό, τον εαυτό μας, την οικογένεια μας θέλουμε μια ζωή με μάσκες, υποκρισίες , κουτσομπολιά και εγωισμούς ή μια ζωή με αλήθεια , φως, διαφάνεια και αγάπη; Η επιλογή είναι δική μας...

πηγή: www.euxh.gr